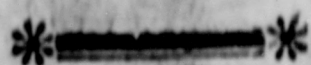

GS 189

Ermiten Ballad.

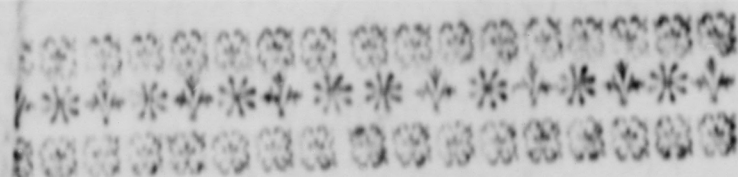
W i s a.

Exemplaret kostar En Schilling.

Stockholm, 1801.

Tryckt hos ANDREAS J. SYLVENIUS.
Boendes wid Gåshgatan, huset N:o 114 A.

1.

Som Gremilt, och om Du byser
Rog dampet i ditt bröst,
Så för mig dit där ljuset lyser,
Att hämta någon tröst.

2.

Ty medan jag här i vägen söker
Och tröstlös vilse far,
Säg vilken stogens längd föröker
På hvarje steg jag tar.

3.

Nej! hör Gremiltens svara,
Et syble wistas där,
Och den olycklig plågar vara
Som kommer dit för när.

4.

Nej för behofvets barn min hydda
Sin aldrig slutet war,
Min ringa spie plår nöjet frydda
Som där sin boning har.

5.

Slj mig och glöm i qväll din mōda
Mitt hus tilljudes dig;
En fång af balm, en tarslig söda
Jag dela wil med Dig.

6.

Jag aldrig mord och frig förtalarar
Mot stogens fria bår;
Det wäsend! som mit lif bewarar,
Mig deras skydda lär.

7. Gc

7.
Se denna Däld mig sådan råder
När hungren är som törst,
En Sorg med frukt, den ljustigt slår
Och Källan all min törst.

8.
Kom Wandringeman din sorg går öfver
Allt jordiskt snart förgår
Hur litet är det man behöfver,
Och det blott några år.

9.
Som när uppå den torra jorden,
En fruktsam dag går ned,
Vår Ungling uptog dessa orden
Och sölide tacknat med.

10.
Djupt in i stogen de då gingo
Där knapt man banden såg,
Tills antåg de i sigte fingo
Hvar lilla byddan låg.

11.
Som här ej rika slätter gömdes
Ett människors rotelse,
En half dorr med en fläskas dömdes
Eiträckligt slängel se.

12.
En knypa ris på spisen lastas
Som snart i låga går,
Ett litet bord med frätter lastas
Men gästerna tärstull står.

13.
Kom nu min Vänn! Gerniten
Och låt bekymret fly;
Ditt bord är slätt; min werld är liten
Men glädjen alltid ny.

14.
Min trogna hund som vänligt smeker
Och språkan som Du hör,

Och tatten som på golfwet leker
Mit beta sållskap gör.

15.
Han några sagor sen berättar
Att roa honom med,
Men ingen ting hans oro lättar
Och väkar tilra ned.

16.
Hans sukar Gerniten röra
Mer än han själv vil tro,
Hvad kan o Ungling så förhöra
Din munterhet och ro.

17.
Kan bända lydan dig förskutit
Och Dig till armob dömt,
Kan bända människors plikt man brutit
Och trogen kärlek givit.

18.
Men ack! Hvad är för lydan stråfva,
Hon är en stöttig dunst,
Så fåfängt vi för hånne båkva
Som tigga om dess gunst.

19.
Och hvad är människor? jo en Vissa
Hvornid man sömna plår;
En röst som plår de stora prisa
Men aldrig värtssam är.

20.
Ja kärlek, ack! den är ej annat
Än blott de skonas slamt,
Hur sällan deras tro besannas
De Eder som man nämt.

21.
Olydlig den af ödet drifves
Att pröfva deras tro,
Ly kärlek ej på jorden triffes
Om ej i Dufwans bo.

22. Den

22.
Den eld ur deras ägon strölar
Giv den, jag fönet sju!
Wid dess ord en rådnad målar
Wår främlings bleka hy.

23.
Dess linders färg sig nu förnyar,
De ny förtjusning ge,
List de förgylta morgon svar
Som emot Solen le.

24.
Dess flåmda bröst sig ömsom höjer
Och ömsom sjuvar drar,
Och snart dess bluga upfun röjer
Att det en Gilda war.

25.
Förlåt, sad hon, jag eder plågar,
Och störrer eder ro,
Då jag det rum obelga wågar
Där ni och himlen bo.

26.
Jag säfångt stulle wilja dölja
Det som min ro förstör,
När sorg och ånger mig förstölja
Ej tystnad lätning gör.

27.
En Lord, som präktigt lefnad förde,
War mig en älskad far;
Dess gods och rikdom mig tillhörde
Som enda barnet war.

28.
Att mig utur dess armar winna
All bygdens ungdom gif,
Och ho kan wäl förtälja blinna
Att det beröm jag stift.

29.
En talrik friar-flokt sig fräste;
Swar en mig sag, blef lår;

Men

Men alt som deras tal sig öfte,
Blef jag alt mera twär.

30.
Bland dem, som för mig ömmast brunn,
War unga Edwin en,
Men att! dess dumma sukar sunno
Et hjärta hårdt som sten.

31.
Han inga gods och pengar ägde;
Men uti dygd och wett
Han wida wagnar öfwerwägde
Hwar Yngling som jag sett.

32.
Hans drägt den ädla enfald röjde,
Som hjärtats prydning war;
Och ödmjukhet än mer uphöjde
Den eld han för mig bar.

33.
Med säfångt högmood jag försökte
Att segra hwarje dag,
Du mera sig hans ömbet öfte
Du mera kall war jag.

34.
Hans hjärta rent och obestädat
Öfr mina fötter låg,
Ell dess det älsför länge gädat
Ej mer förhoppning såg.

35.
I tysthet han mig öfwergifwit,
Att glömma mit fördratt,
Men ångslan har hans bane blifwit,
Som ryttet för mig sagt.

36.
Du skal mit lif dess qwal betala,
I Grottan där han låg,
Stel jag med Edwins slugga tala,

Lil

Liksom jag Edwin såg.

37.

Sag samma ödemart vil välja,
Och dö på samma sätt;
Mit usla lif mig blott skal quälja
Och ödden bli mig lätt.

38.

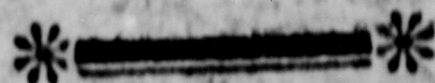
Nej aldrig! hörs han hånne svara
Med öm och liflig röst,
Än himlen Edwin täcks bewara,
Til Angelines tröst.

39.

Alt se då ömma systerinna,
Den Edwin åter här,
Här skal du honom åter finna
Men öm och mera får.

40.

Vi stu ej mer hvarannan mista
Alt qual är nu förbi,
Den stund som en gång blir den sista,
Skal också Edwins bli.

Kungbrefse.

Grän Boktryckeriet är utkommit:

Första Häftet Läsning mid Eldbrasan,
innefattande: 1. Sylvie och Molekhsen samt
Berättelse. 2. Den Torftiges Dag. 3. Be-
lindor eller Försök öfver Sålheten, Mo-
ralist Berättelse af Mercier. Kostar 8 s.

Det Andra Häftet af Läsning mid Ell-
san utkommer närmare öfsten.

